

ΧΠΟΥΔΑΙΑ ΔΗΛΟΠΟΙΗΣΙΣ
Ο Κύρος Λουπάρδος δηλο-
ποιεῖ δια:

Επιδιή ή περίττως έφετο
τον ίμβαν θέλει ανάσθια,
(γιατί ως και διάνορος:
τον τύραννον θέλει τὸ
ρύγα του ἀπὸ τὰ γυρτιά.) ή
έργησερδα του, ποὺ έως τώρα
θύριε τὸ λαμπρὸν επώνυμον,

«Φωνὴ τοῦ Ίσιδου καὶ Βῆγας»

Θάλεις οπούρεοθή νὰν τὸ ἄρη-
τη στὸν ἄλλην ἔξαρνιαν,
καὶ νὰ περουσιασθῇ μὲ τὸ
ταπεινότερον, ἀλλ' ἀραιδ-
έτερον διὰ τὰς περίστασες.

«ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΛΟΥΠΑΡΔΟΥ
ΚΑΙ ΦΑΝΤΕΣ.»

ΑΠΟΘΗΚΗ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,

Συνθρομή προπληρωτέα,
Διὰ τοὺς ἐντὸς τοῦ Κράτους καθ' ἕκα-
μηναν Σελ. 2.
Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι Δραχ. 4.
Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ Γρ. 20.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Obstat aliisалиуд (Ovid:)

Τιμὴ καταχωρίσεως, ἡ γραμμὴ δι.
πελτιούς 2.

Αἱ συνθρομέλι γίνονται ἐνταῦθα εἰς τὸ
Τυπογραφεῖον ΚΕΦΑΛΛΙΝΙΑΣ.
Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται πρὸς τὸν
ἐνταῦθα Συντάκτην τῆς «Ἀποθήκης
Διαβόλου.»

ΤΟΜ. Β'.

Ἐν Κεφαλληνίᾳ τῇ 16 Ιουνίου 1860.

ΑΡΙΘ. 17.

Παρατηροῦμεν πρὸς τὸν φίλον Παρατη-
ρητὴν ὅτι, καταγωρῆσας, εἰς τὸν 118ον ἡ-
ριθμὸν του, Ἀναφορὰν Αἰγαίουραιών πρὸς τὴν Α.
Ε. τὸν Λόρδον Μέγαν Ἀρμοστὴν, αὐθαιρέτως
καὶ ὀσυστόλως ἐσφετερίσθη τὰ δικαιώματά μας,
καθότι τὸ περὶ εὑρὸν ὁ λόγος ὑπόμνημα, διάτε τὴν
ἔγγραφὴν τῆς Οἰκῆς, καὶ τὴν ασθεντήτη τοῦ
αὐτικεμένου, ἀποκλειστικῆς καὶ ἀδιαφιλονεικῆ-
τος ἀνήκει εἰς τὸν Κυκεῶνα μας, ὅπου καὶ
στεύδομεν νὰ τὸ μεταφέρωμεν, μετενεγκόντες
οὗτό εἰς τὴν καθομηλουμένην πρὸς διευκόλυνσιν
τὴν ἀπότασιν, καὶ ἐπέκτασιν τοῦ δημοτικοῦ κύ-
ρου του.

ΟΜΠΡΟΣ ΣΙΝΗ ΑΥΤΟΥ ΕΞΟΧΟΤΗΤΑ ΤΟ
ΛΟΡΑ ΜΕΓΑΛΟ ΑΡΜΟΣΤΗ.

Ἀνερρέζει καὶ παράπονα τῶν κατουρθέμενων
κατοίκων Αἰγαίουραιού, γιὰ 100 στρατιώτες καὶ 1
Τρουμπέτα.

Μιλορᾶ!

Οὐλα σύλλα σι Γροτολιώτες — Οι Γροτολι-
ώτες Θέατρο — Οι Γροτολιώτες Θυλακαίς —
Οι Γροτολιώτες φανάρια — Οι Γροτολιώτες
επιγάδια — Οι Γροτολιώτες καμπάνα — Οι

Γροτολιώτες Ἐπαρχο — Οι Γροτολιώτες Δε-
σπότη — Οι Γροτολιώτες Λύκειο — Οι Γρο-
τολιώτες Ἀρκούδες — Οι Γροτολιώτες σον-
ταράδους — Οι Γροτολιώτες τραμπουζόλα — Οι
Γροτολιώτες Ηόρτο — Οι Γροτολιώτες μύλο —
Οι Γροτολιώτες Μουσική!... καὶ ἡμᾶς, ἡ
τίποτες δὲν μᾶς στέρνεται, ἡ μᾶς στέρνεται καὶ
μᾶς ἔχετε πρύμψατα ποῦνε χειρότερα ἀπὸ τιπο-
τεί!. Μὰ υπομονὴ γιὰ τάλλο, μὰ ώς καὶ τοὺς
πενήντα δύο στρατιώτας ποῦ μᾶς ἐστέρνετε μᾶς
τοὺς ἀσηκόσετε;... μὰ ώς καὶ τὴν Τρουμπέτα
ποῦ μᾶς είχετε μᾶς τὴν πίρετε; τὴν τρουμπέτα
ἐκείνη, πούτανε ἡ διασκέδασί μας, ὁ γλεντζέμος
καὶ τὸ ἀθώο μας ξενογα! Ήσσοι καὶ πόσοι δὲν
ἐσυμμαζούμοσεχκιδὲν ἐτριγυρίζαμε τὸν Πίγγλέζο
ποῦ τὴν ἔπαιζες γιὰ νὰ τοὺς κάνουμε χάζι! Α-
νάμεσα στάλλα μᾶς ἔγρισμευε καὶ γιὰ τὴν ώρα,
— ὅσοι ἔχουνε ρολόγια τὰ βάνανε μὲ τὴν τρου-
μπέτα, καὶ οἱ φτωχοὶ πάλαι ὀδηγείοντανε καὶ κεί-
νοι ἀπὸ τὸν ἥπον την μάτια νεράσουνε τὴν τάδε
ἡ τὴν τάδε ἔργασι, καὶ γιὰ νὰ ακολένουνε ἀπὸ
τὴν δουλιεύσουν — Τὰ μεθυταρούσα επιγενενα
σκολιότους μὲ τὴν τρουμπέτα — Οι ὑπάλληλοι
στὰ γραφεῖα τους μὲ τὴν τρουμπέτα — Ἐγευό-
μαστε, ἐδειπνούσαμε καὶ ἐπεφταμε μὲ τὴν τρου-
μπέτα! — Μιαν ἀρκόντησσα ἐμήνυε τοῦ ἀλληλῆς
πολλὰ προσκυνήματα καὶ πῶς, ἀγ ἤταγε σπῆτι τὸ

επόγομα, μὲ τὴν Τρουμπέτα, ἥθε πάει νὰν τὴν ἐπίσκεψθῇ. Καὶ τότο πολὺ εἴμαστε συνειδισμένοι σὲ τούτη τῇ στρατιωτικῇ τάξῃ όπου, τὸ πιστεύεις Ἐξωχότατε; ως καὶ τὴ χρεία μης τὴν κάνιμε μὲ τὴν Τρουμπέτα! — Φαντάσου σὲ τὴ ἀταξία καὶ σύγγυτι βρισκομάτε, τώρα ἔξ αιτίας τοῦ Τρουμπέτας ποῦ μᾶς ἐλειψε!. ποῦ ἐλειψε τοῦ γυγαικῶν μας γιὰ στῆ ἐπίσκεψες. — πώλειψε τοῦν παιδιῶνεμας γιὰ τὸ σχολιότους. — πώλειψε οὐλονῶνεμας γιὰ τοῦ χρείας μας!. — Ἐπειδὴ καὶ, κατὰ δυταυγία μας ἔμεινες ἀλλο δὲν εἴμαστε παρὰ τοῦχρογραφία τοῦ Αργοστολιοῦ, τέτοια ἀναλογιὰ ἔγει καὶ ἕνα μας ἔναμας πρόσωπο, ἐπάγγελμα, ὅρχεις ἡ πρᾶμα μὲ ἔκεινα τοῦ πέρα μάντας, καὶ τούτα σου τὰ δρίζουμε τοῦ Ἐξοχότη σου, γιὰτὶ ξέρουμε πῶς μᾶς ἀγαπᾶς, καὶ πῶς δὲν θέλει ποτὲ σου ξεφύγει λόγος ὄμπρός σ' Αργοστολότη! Ὁρίζεις λ. χ. νὰ εἰδῆς τὴ σάτυρα τοῦ Δικαστηρίων τοῦ Αργοστολιοῦ: περιεργάσου, τὰ κολοσσαῖ, καὶ δυσενάλογα σαρδελοδικασήρια μας! δὲ σοῦ φαίνεται πῶς ἡμοίζουμε, ως γιὰ τούτον μὲ κειό, τὸ λαὸ ποῦ ἐκατόκας μία χωροπούλα, πούτανε δῆλη πόρταις;... Σύγκρινε τὴ βουλισμένη μας στίβα μὲ τὸ τελωνεῖον τους. — Τὴ Βρύσι μας μὲ τὸ Μέτελα. — Τὸ Νυχτοκάτυλο τοῦ Πόρτου μας, μὲ τοὺς περίφρανους φανούς τ' Αγ. Θοδώρου καὶ τοῦ Βαρδιάνονε! — Τὸ μόλομας, ποῦ δουλεύεται δουλεύεται καὶ ποτὲ δὲν αύγατίζει μὲ τὸν ἐδικόνε τους!...

Δὲ θέλουμε Ἐξωχότατε νὰ πέσουμει σ' ἀτομικότητες, ξίλληνας ἥθελε σοῦ ἀποδειξουμε πῶ; τέτοια ἀναλογία διπάρχει καὶ μεταξὺ τοῦν διπλήλωνέ μας καὶ τοῦν ἐδικῶνε τους!...

Μὰ ἔκεινη ἡ πενηνταράχ ὁ στρατιωτες, ὅπου εἶάνανε δύο γύρους, διο βριστάει ὁ μόλος μας, καὶ ἔκεινος ὁ καλὸς Τρουμπετέρης (ἀμαρτία ποῦ δὲν ἔτανε χριστιανός!) ποῦ γιὰ νὰ μᾶς φχαριστάη μᾶς τὴν ἔπαιξε δῆλη μέρα! — μᾶς ἐφαίνοντανε ἔμας τοῦν καυμένονε ἔνα δόλοχληρο τάγμα νὰ κάνῃ ρέστιτση, μία δόλοχληρη Μουσικὴ νὰ πηιαίγῃ!. — Τώρα ἡ στρατιωτικὴ ἀρχὴ ἀπανοθαλμένη, βίβισι, ἀπὸ τοὺς Αργοστολιώτες δὲ μᾶς ἔχει ἐδῶ παρὰ 18 στρατιωτες! ἀκοῦς 18 στρατιωτες! καὶ τ' Αργοστόλι: 500!!.. — Νικακε 18 στρατιωτες, καὶ χωρὶς Τρουμπέτα! — Ακοῦς νὰ φίνουσι τὸ Ληξοῦρι χωρὶς Τρουμπέτα!

Τὸ Ληξοῦρι δύον ἔχει ἴστονε, καὶ ἴστος μεγαλύτερον πλεύθησικό ἀπὸ τὸ Αργοστόλι! Τὸ Ληξοῦρι δύποδιπλάξει, ἀπὸ γλυκόριζο μοναχό, ἔνα ξερνικό λίρες στὸ ταμεῖο! Ἔτοιτα εἶνε τὰ δίκαια παράπονα δύον οἱ λαοὶ τοῦ Παληκῆς, μὲ δῆλο τὸ πρεπόμενο σέβεται ἔθελητανε νὰ καθυπεβάλουγε στὴν

Ἐξωχοτητά Σου, διὰ μέσου τῆς παρούστης ταπεινοτάτης ἀναφορᾶς, — παραπόνα ποῦ ἐπιφύλαττουνται νὰ Σοῦ κάμουνε καὶ διὰ ζώστης φωνῆς, μόλις εύτυχήσουνε νὰ σὲ ματαπολέμουνε εἰς τὴν Ηόλιν τους, γιὰ νὰν τ' ἀκούστης ἀπὸ τὰ εὐγλωττα στόματα τῶν Πολιτῶν Μαρέντου καὶ Ηλεμόνη. — Ἐλπίζουμε, ως τόσο, πῶς ἡ αἰτητη μας θὰ είσακουσθῇ, καὶ πῶς θὰ διατάξῃς ρεγεστρό τὴ στρατιωτικὴ ἀρχὴ νάχη νὰ μᾶς σείλη 100 στρατιωτες καὶ τὴ μεγαλύτερη Τρουμπέτα τοῦ τάγματος, γιατὶ χωρὶς Τρουμπέτα δὲν ἡμποροῦμε ἀλλο νὰ βριστάξουμε!.. καὶ στὸ κάτου κάτου τοῦ γραφῆς ἡμπορεῖ νὰ τύχῃ καὶ κίμμια ἐπινάστασι!.. — οἱ Ληξουριώτες, καθὼς γνωρίζεις εἴμαστε ἔμου καὶ πόλλοι, ἔμου καὶ ἀψιοι, μὰ μὲ 100 στρατιωτας ἀπὸ δύπρόδες καὶ μὲ μία Τρουμπέτα δύπισθε μᾶς κάνεις διπώς θελεις! — Ἐξωχότατε, γιὰ τὸ θειὸ σκέφου καλὰ τὴν ὑπόθετι καὶ δεῖξε, καὶ σὲ τούτη τὴν περίστασιν, τὴν συμπάθειά Σου γιὰ μᾶς, καὶ τὴν καλοκαγαθία Σου, διπώς πάλε μᾶς τὴν ἔδειξες — νάχης γειὰ καὶ χαρὰ καὶ τὴν Κυρά τὴν Περιγκοῦ βοήθεια!..

(Ἀκολουθᾶνε ἡ ὑπογραφαῖς.)

ΣΗΜ. ΔΙΑΒ. — Ἐκειὸ πῶς ἔχουνε δίκηο οἱ Ληξουριώτες, ἐπρεπε νάχη κανεῖς τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδία ἀπὸ πέτρα γιὰ νὰν τὰρνηθῇ, γιατὶ γιὰ νὰ πῆ κανεῖς τὴν ἀλήθεια, η Κυβέρνησέμας τοῦν μεταχειρίζεται πολὺ ἀσχημα! καὶ δὲν τοῦ θεωρεῖ παρὰ σὰν τὰ μιδενικὰ τοῦ πληθυσμοῦ μας! μὰ τὶ νὰ γένη ἀς ἔχουνε ὑπομονὴ! η Κυβέρνησες ἔτοι τόχουνε, μεταχειρίζουνται πάντα τοῦ ἐπαρχίας. Ὡτὰν μερικοὶ γονέοι τὰ θυλυκά τους παιδιῶν, πούταχουνε πάντα περιβλεμένα, ἀνακυντισμένα, κλεισμένα, βρομερὰ καὶ ξυπλότο, γιὰ νὰ φχαριστάνε, νὰ στολίζουνε καὶ νὰ βετέβουνε τὰ σερνικά τους: — Μὰ δισσοὶ γιὰ τὴν Τρουμπέτα εμεῖς τοῦν ἐσυμβιβαλεύμεις, ίσια νὰν τοὺς στείης δ' Αρμοστῆς τὴ δική του, νὰ μεταχειρίζουνται ως τόσο ἔκεινη τοῦ Μαρέντου...

ΜΠΟΥΣΟΥΛΟΤΟ Ο ΣΟΡ ΛΙΣ ΓΑΡΑΣ, ΚΟΥΤΣΟΥΝΑΣ ΤΟΥ ΣΟΡ ΛΟΜΠΑΡΔΟΥ.

Καλῶς ὄρίστε, Κύριε Λισγαρά, ἔμεις πρέπει νὰ σὲ δεχθοῦμε καὶ σὲ δημοτιγράφο, ἐπειδὴ εχρουστασμένος ἀπὸ τὸ Σόρο Λομπάρδο, δημήτρης σίγαμον προφέτης, ἔχει τὸ δικαίουνα νὰ παρουσιάσῃ καὶ τοὺς φίλους του. Μὲς συγχωρά: δράς, δεχθείσιος σε, νὰ σὲ ἀφήσωμ' ἔκει, καὶ νὰ διευθοῦμε πρὸς τὸν Κύριο Λομπάρδο, πργματικὸν γραφές τοῦ φιλλαδίου πρὸς τὸν Κύριον Μπαζώμη.

ΠΗΛΙΣ η μοῦ ἔξηγής; Κύριε Λουπάρδε, τὸ μπου-
σούλοτερίτικο τοῦτο: πῶς δηλαδὴ ἐνῷ ἔγραφες εἰς
τὴν Φωνήσου (ἀριθ. 25.) πῶς δὲν καταδέχεσαι νὰ μοῦ
ἀπαγγίσῃς, ἐτοίμαζες ἐνταυτῷ μίαν ἀπάντησην ἢ δοποῖα
ἴμελε νὰ τυπωθῇ μὲ δικαιεῖδον σόνομα!... Ἐλπίζες ἕ-
πος ὅπως τὸ κοινὸν ίδελε πιστέψει πῶς, τῷ σούτι, τὸ
ψυλλάδιον. ἔκεινο εἶναι γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀγράμματον
λιγαρχί, καὶ πῶς τοῦ, ἀν ίδελε τὸ ξέρεις, ... Η δὲν
τὸν ἄργεις νὰν τὸ τυπώσῃ, η ίδελε γράψῃ εἰς Ἀ-
πάντητη, Κοντάμου Ἀπάντητη, ποὺ νὰ κα:αστρψῃ τὸ
Αλεξαράτο; Αἱ, Κύριε Λουπάρδε, τὸ Τυπογραφεῖον ἡ
Αἴγινη είναι τὸ Τυπογραφεῖον σου, τὸ οὗρος τοῦ ψυλλαδί-
ου είναι τὸ οὗρος σου, κ' ἔκειά ποῦ 'μπορεῖς να 'πῆ-
ειν' οὐλακά ποῦ είπες· ἀθλιότητες αἴθλιότητ-ω, τὰ
πάτακου ἀθλιότητες!

Εξείνους ἡ ἀπάντητη, σὰν ὅλα σου τ' ἄλλα γρα-
ψήκατα, εἶναι κι' οὐτὴ καρδομένη γιὰ τοὺς χαμέλη
δις. Ής καὶ σὲ τούτους τὴν ἀπάντητην ὁ Λατσαράτος
εἶναι ἀθεος, δ Λατσαράτος ἐπερίπατες τὸ Χριστό, εσ-
τύδιος τὴν Πλαγιά, συλλουλεύει τὴν Προτασία νὰ
ζορλη τοὺς πατριώτας, τὸν ἀφορέτανε μὲ παπάδες,...
καὶ τὰ λειπὲν ἄλλα, δοσ 'μποροῦνε νὰ 'φγαριστήσουν
τοὺς χαμέληδες, καὶ νὰν τοὺς ἐρεθίσουν' ἐναντίον τοῦ
Αλεξαράτου I... Διὰ τιμίους νοήμωνας δὲν ἔγραψες ποτὲ
Κύριε Λουπάρδε. Εξείνο είναι τὸ μέρος τὸ 'δικό μου.

Ἐπειδὲ οι γαλιδίτοι, ἔχετε κ' ἔσεις τὴν θρησκεία σας,
θρησκεία συνιστάμενη σὲ κλεψίες μέσα σὲ σαργάνες, τσαρ-
λατάνες, εἰς τὴν δημοσιογραφία, στραγγυουλίσματα δικα-
μέσου συμβολαίων, δουλκαμαρούνες διαμέσου μπασ-
τούνιον καὶ γυαλιώνε, δανείσματα φευδομαρτυρῶν, δι-
αβολές, προδοτίες, κιβδήλωσες, ψυστίες καὶ πλαστο-
γραφίες.... Τέτοια εἶναι ἡ πργματική σας θρησκεία
τοὺς τῶν, κατὰ τὸ φυιόδενον, ὑπερκριτιῶν τῆς Χρι-
στότητος!... Θρησκεία ποῦ ἐπειτα τὴν ἀσπρίζεται
ἀπ' ὅζουνε μὲ λίγη σχρακοτή, καὶ μὲ κανένα ἄλλο
ιδος ἀκόμη φθειρότερο, καὶ θέλετε νὰ μάς τὴν περάτε-
ται γιὰ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ, γιὰ θρησκεία δρθόδουξη!..

Η θρησκεία ἡ 'δικήμου, Κύριε Λουπάρδε, εἶναι η
ἐρχομογή τῶν περαγγελιῶν τοῦ Χριστοῦ, εἰς τές κα-
θημερινές μου τρέσες μὲ τοὺς ἀνθρώπους.

Καμβόντσα Κύριε Λουπάρδε νὰ δίνης μεγάλο βάρος:
εἰς τὸν ἀρρεσμὸν τοῦ Παπᾶ Μαντεαΐνου, ἐπειδὴ πολὺ^π
πομποῦ; καὶ ἀκατάπικατα τὸν ἐνθυμίζεις εἰς τοὺς
γχαλίδες. 'Αλλ' ἔγώ σου λέω πῶς θε ἐλθῃ ὥρα ποῦ
δ Πλατί Μαντεαΐνος ίδελε δώται προθύμως δλα τὰ
κακά συναργήντευ πλούτον γιὰ νὰ μοῦ 'μισάῃ. Ή
ώρα τούτη θέλει, εἶται τῆς ἀγωγίας του.

Η ἀλεξινής ὅπου λές ὅπως κάνω τοῦ Χριστοῦ,
τῆς Πλαγιάς, καὶ τοῦ Βύχγελίου, θε σὲ ὡρελήσουν'
τις, καὶ θε μὲ βλέψουν έμει, μέσα στὸν ὄντερον ὅχλο-
δον δὲν περιώμει οὔτε νὰ σὲ ψύσω, ἐπειδὴ ἔσου
εἶσαι μέσα στὸ στοιχεῖον σου, σὰν τὸ γουροῦν μέσα στὸ
βούλκο. Ή σε δεῖχνεις διώς; πάντα περιστότερο γαλιότο
συκοφάντη καὶ παλαγνύωπο ἐπιπό; εἰς τοὺς τιμίους—
νηύρωντας, οι δοποῖοι θέλεις σὲ συζηθοῦντες ἀκόμη περι-
στότερο, καὶ θέλεις σὲ ἀπορίγουνις ὡς ἀληθινὸν ἀρρεσμέ-
νον, ἀρρεσμένον διὰ τὴν ἀρρεσμένη διαγωγή σου.

Ο Κύριος Μαρκόπουλος δὲν θέλει κάμει ποτὲ γραπ-

τὴν διειδήλωσιν διὰ δὲν μοῦ ὑπαγόρευσε τὸ ἀχρίσιαν
ἔκεινο γεγονός διὰ τοῦ δποίου ἐν κατέῳ χολόρροικς εἴ-
πάχυνες τὰ Κοιμητήρια τοῦ Ζάκυνθος ἀπὸ σώματα, καὶ
τὴ σκούληκους ἀπὸ χρήματα. Ο Κύριος Μαρκόπουλος,
φιλούμενος τὸν διαβούλιον σου χαραχτήρα, μπορεῖ νὰ
ἔδειλης καὶ νὰ ἔπεις προφορίκως μόνον κάτια
που δὲν ἔπρεπε νὰ είπῃ, ἀλλ' δὲν θέλει ποτὲ τὸ δώσει
γραπτόν, ἐπιδή ιδελε μὲ βίσσει νὰν τόνε πικράνω.

Δισχυρίζεσαι διὰ εἶναι ἀδύντον ἡ πρώην Κυρί^η
Ρόση νὰ μοῦ ὑπαγόρευσε διὰ μοῦ ὑπαγόρευσε. Αἱ, Κύ-
ριε Λουπάρδε, ἀν ἔχῃς τόλμη ἀρκετὴ νὰ παρουσιασθῇς
ἔμπρος της, παρουσιάσου της, καὶ θέλει βεβιούθης ἀπὸ
τὴν ἀρχόντιτα ἔκεινην τὴν ἴδια. Η ἀρχόντιτα ἔκεινη
εἶναι γιοράτη ψυχή, καὶ βίωστοιχη, Κύριε Λου-
πάρδε, πῶς τὴν ἀπόκρισην ίδελε σου τὴ δώσει μὲ τὸ
παπούτσι της.

Τὸ νὰ ἀποταχθῇς εἰς ἐμὲ ίδειλ' εἶναι τὸ ἀχρον τὸ
ἔξειτελισμοῦ; Πολὺ καλλ, Κύριε Λουπάρδε, ἐρθασες
λοιπὸν εἰς τὸ ἀρρον τοῦτο τὸ ἔξειτελισμοῦ, δταν τὸ-
σες φορες ἀπετάθηκες εἰς έμὲ γιὰ νὰ μὲ διαβάλῃς καν-
τά στοὺς χιδαίους. 'Αν ίδελε ἀποταχθῇς τιμίως εἰς ἐ-
μὲ, δὲν ίδειλ' ἔξειτελισθής, Κύριε Λουπάρδε' ἀλλ' η
ἀτιμίες ἔξειτελίσουν' τὰ ὑποκείμενα, καὶ τοῦτο εἰς ἐ-
κείνο που σου ἐσυνέθηκες. 'Η ἀτιμίες σου σὲ ἔξειτελίσκεις.

Ἐγώ δὲν πειρώμαι νὰ ἀποκεφαλίσω τὴν ὑπόληψή σου.
Ἐγώ δὲ θέλω πάρι νὰ σὲ βίλω στὸν τόποσου. Η ὑπό-
ληψή που σου πρέπει στὴν κοινωνία εἶναι η ὑπόληψη
ἔνδις γαλιότου.

Μὲ, Κύριε Λουπάρδε, μίχ κάποια πέιρη που ἔλε-
εις τώρα πλέον μ' ἔμει, ἔπρεπε νὰ ίδελε σὲ διδάξῃ
πῶς ἀπὸ έμὲ δὲν ἔχεις τίποτε νὰ κερδέσῃς, κ' ἔπρεπε
πλίον ν' ἀπορχίσῃς, μὲν νὰν τὸ ἀπορχίσους μὲ τὴν
ἀληθεία, τὸν κάνουν, ζωές καθε φορά νὰ νομίζῃς πῶς μ'
ἔκεινην τη νέαν ίδεικ ποῦ σοργεῖται θὲ βίλης τὸ Λατσα-
ράτο ἀπουκάτου στὴ πόδιτσιν. Τοῦ κάκοι, Κύριε
Λουπάρδεις η φιλαντάτου κ' η φιλοτεμίασου σὲ γελάνε.
Κάθε ποῦ νομίζεις νὰ ἔχῃς τὸ Λατσαράτο ἀπουκάτου
στὰ πόδιτσιν, δὲν ἔχεις ἀπουκάτου στὰ πόδιτσου πάρι
τὸ Σε αμδι!... Κάθε φορά ποῦ πέρναις τὸ κοντέλι νὰ
γράψῃς ἐναντίον μου, δὲν κάνεις παρὰ νὰ ἐτοιμάζῃς μιά
μετάγνωσι γιὰ τὸν ἐκυτότου!...

Σ' έστι τώρα, Κύριε Λισγκαρά. Δός μου τὸ χέρισου
νὰ σὲ παρουσιάσω στοὺς συνάδειρούς μου δημοσιογρά-
φους τῆς Επιτανήσου:

Ιδού, Κύριοι, σᾶς παρουσιάσω τὸν Κύριο Λισγκαρά.
Δημοσιογράφος κενδύτος, καὶ, καθὼς λέει ὁ φίλος μου
ὁ Κονυμένος, μδλιές 'Β γαλμένος ἀπὸ τὸ Κα-
σσόνι! Η βελλάδατο εἶν ακέη κοιρατησμένη! "Ο-
ποιου τοῦ χρειάζεται υπογράφη, ἐδώ δ Κύριος Λισγκα-
ράς τόνε διουλείει.... Μὴ δ Κύριος Λισγκαράς εἶσαι
σερβίτσιαί τοῦ, ἀλλα ποάματα.... Είναι
ζήρωπος τοῦ Λουπάρδου, καὶ δ Λουπάρδος δὲ σανεύεις
νάγην ἐνιν αθρωτή γιὰ κάθε δουλειά!... Συνήθως
δ Λουπάρδος τόνε μεταχειρίζεται σὲ Νοδάροτου...
διντες; εῦμως ἔχη χορεία γιὰ μάρτυρες τόνε κάνει μάρτυ-
ρει!... καὶ διντες τόνε θέλει καὶ συγγραφέα, τόνε κά-

ΤΑΚΩΒΑΤΙΩΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΓΓΥΗΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΙΓΑΙΟΥ

Τι νὰ μὲ αργήσεις νὰ μηχανίσω. Η φραγκάδος ναι σ' φραγκάδα

νι και αγυεκρίς!... Προχθές μάς τὸν ἔστηκε καὶ ὑπόψηρο!... μι τούτο τὸ θετροῦ ητανε ἡ ἀντεμβίθικ του γιὰ ὅλε; ίως τές περατιμένες του δούλεψες. Βίσ Ι.α λόγη, δι Λιταρχρίς τε τὰ γέρεα τοῦ Λαυράπεδου εἰν' ίας μηγάνια. Κατέσου.ας, ὅπιον δι Λαυράπεδος τὸν ἕτηριν κατέ τὴν περίστασες. Σας τὸν συπτένω, Κύριοι... Είναι ἡ Μητρώος καλῶν γένων καὶ μόνον ὑπόπτου διεγωγή. (1).

ΑΝΔ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

ΕΠΙ. ΣΥΝΤΑΚΤ. ΑΠΟΘ. ΔΙΑΒ.

Διν πετρώνοθι νὰ ὑπερισπ. σιδημεν τὸν Λασκαρίτον ἄνταρτε τοῦ Καίνου καὶ ἡ τῶν χαρερπάν, ἀνυποσάτων καὶ γέλιον συκεργυτιῶν τοῦ Κυρ. Λορθέρδου καὶ τῶν απεξιῶν του νευροσπάζτων, εἴτε Λιταρχρέδες; ὁνομάζεται εἰς Κούσιδες εἴτε Λάχιδες.

Ο Λιταρχράτος ἤξερε μόνος του νὰ ὑπεραπεσθεῖ καὶ ἡ γένημη τῆς νοτίμονος καὶ ὑγιούς αερίδος τοῦ Καίνου τῆς Ἐπτα-ήτοις ἐκυρύθμητη, ὡς ὥρετλεν, ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀπίδειξις δὲ τούτου ἔστω διε καὶ αὐτὸς δι Κυρ Λορθέρδος, μὴ δυνηθεῖς νὰ διαψύσῃ τὴν ἔκθεσιν τῶν ἀχριστικῶν γεγονότων του, καὶ μὴ ἀποτελμάν, ὡς φάνεται, νὰ ἐπιτεθῇ κύτοπροσώπως καὶ περέροιφ κατέ τοῦ Βιογράφου του Λασκαρίτου, ἀναγκασθεῖς νὰ δανεισθῇ ξένον διορια κατήντηπε τέλος; νὰ ὑπεραπειζεται ἀπὸ ἐννα Λιταρχρά.— Η ἔκλεγή μηνον τοιούτου συνγγρόρου ἀρεούντως ἀποδεκνύεται γενερπάν, τὸν ἔρούτον ἔξευτελιτμὸν καὶ τὸν ἀπόγνωτον τοῦ Κ. Λορθέρδου — Πημεῖς δὲ διὰ νὰ κατεδίσωρε ἐπὶ ἐνχρήστερον, τις δι περὶ τῶν Λιταρχρά καὶ Λορθέρδων αποκλούμενης ἀνήθειος καὶ ἀθεος Λασκαρίτους, κατοχυροῦμεν περικοπὴν ἐπιστολῆς, ἢ τις φιλεκῶς καὶ ἰδιωτικῶς καὶ οὐγὶ δημοσιογραφίας ἢ πρὸς ἀπίδειξιν, μᾶς ἐστέλλετο διὰ αὐτοῦ τοῦ ἀλίευον Λασκαρίτου, διόταν ἡ περινότης καὶ ἡ περιέγητης ποιηματία τοῦ δια: κατοχυροῦμεν περικοπὴν ἐπιστολῆς, ἢ τοῦ 13μας ἀριθμὸν ἔξερθει καὶ διετέρκετε τινα; ἐπὶ τῶν ἀγρυνεύσεων τῆς Νέατου Ζεικήνθου ἐπὶ κερχλῆς ἔργοτος τὸν διον Λορθέρδον, διτεις διὰ τῆς Φωνῆς του (ἀρ. 21) διεκρίστε Στεκυροροφίας ὑπὲρ πίστως; καὶ πιτρίδος; ἐπικαλούμενος τὸν ἴσχυρὸν ἀρωγὸν τοῦ Ἀνατολικοῦ Κύριος κατέ τῶν Παπικῶν καὶ Πρεστεταντικῶν προπαγανῶν, ἰδίως δὲ κατὰ τῶν Δύχων, Ἐωσφρών καὶ Λητυνῶν Διαβόλου, ἀποτολμών των δύτην νὰ προσθέξῃ λαωσι καὶ περιπατεῖσσοι τὰ ιεράτερα δόγματα, οὐ μόνον τῆς Ορθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ ἐν γίνεται! Ο Κ. Λορθέρδος, ἔξιτάμενος διος ἐν Ἀγγλεια ἐπιτάσσει ἐχε, ὡς φάνεται λησμονήσι, διατείδει τοιχία ἐπιτίμια, τὰ ἀγάλα τοῦ ιδιωτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου του, ἀλλα ἀπέδοντα, οὐ μόνον τρίσι τὴν θητὴν τοῦ Εὐχγελίου καὶ τὸν θεων δημητρίων τῆς Ορθοδοξίου μης Πιστώως, τῶν διοπίων κηρύσσεται ὑπέρεργο; —, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ἐπιτολὴν ἐν

γένει οἰτοδέποτε, ἔστω καὶ τῆς ἀλλοκωτέρας Ορηκείας, καὶ πρὸς αὐτοὺς τὴν φύτεως τοὺς Νόδους!.. Άλλα τοι πρεκείμενον: Ο Λασκαρίτος ὡς φανεται συμμετεσθεῖς καὶ αὐτὸς, τότε, τοὺς δισχυμούς ἐκενούς περὶ τῶν θρησκευτικῶν ἀρχῶν μας, μῆς ἔγραψε:

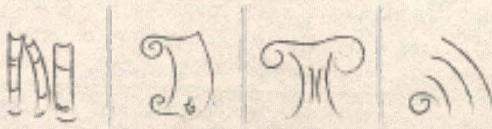
Ζάκυνθος, 3 Μαΐου 1860.

Φίλατας . . . .

Ἐπεινὸν τὸ σ Χριστὸς ἀνέστη δὲν τὸ ἐνίσησι, καὶ δὲν, τὸ ἐνιον. Ἐδῶ καποιοι δισχηρίζουνται νὰ βλέπουνε εἰς αὐτὸ, τὸν ἐμπικιγμὸν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἐπειτα ἀροῦ μοῦ ἐπόθη ἡ ἴδεα τούτη, τὸ ἔξανθρακον, ἀλλὰ ἐξκολυμβῶ νὰ μὴν τὸ ἐνιον, καὶ μόνον δὲν ἐμπορῶ νὰ ἀντιτείνω εἰς τοὺς δισχηρίζομένους τὴν ἀστείαν, γιὰ τὸ δίκηο ποῦ δὲν τὸ ἐνιον. Επιθυμούσα νὰ μοῦ γράψῃς κατὰ πλάτος τὸ νόημά του ἀλλ' ἀν τὸ γένημάτου εἶαι τῷ διτει ποῦ νὰ μὴν ἡμπορῶ νὰ σὲ ὑπερσπισω, σ' εκείνη τὴν περίσταση, ἐπιθυμούσα ν' ἀκούσῃς τὰ λόγια μου, λόγια ἐνδε παιδεύεντον στά πρόματα. Ἐπιθυμούσα νὰ σκεφθῆς διτε, δι Χριστιανούμδε, παττρεμένος ἀπὸ τές κατάγρησες; μὲ τὲς διπλεῖς τὸν ἐδειλιάσαντας οι θρησκευτικοὶ καὶ πολιτικοὶ κερδοσκόποι, εἶναι ή θρησκεία τῆς Ἀρετῆς, ή θρησκεία τοῦ Θεοῦ, ή θρησκεία ποῦ καθει τίμες ἀνθρωπος πρέπει νὰν τὴν ἔη, νὰν τὴν ἀγαπή, νὰν τὰν σέβεται, καὶ νὰ πασχῇη μάλιστα νὰν τὴ διαδίδη καὶ νὰν τὴ πυστένη στοὺς ἀλλους. Μου φαίνεται νὰ είδα εἰς τὸν ἔως τώρα πορείαν σου, διτε προτίθεσαι νὰ ὑπεραπεισης τὴν Ἀλιθειαν κατὰ τοῦ φεύδονς καὶ τῆς ἀπάτης, τὸ δίκηο κατὰ τοῦ ἀδικου, τὸ τίμιον κατὰ τοῦ ἀτίκου, κτλ. καὶ νὰ ἐμπνεύσῃς τὸ ὑπεραπειζόμενό σου στὸν κοινωνικὸν Αἴ, τέτοιος ἀρέτες δὲν ἔθελε μπορίσεις εἰκολότερης νὰν τές διαδόσεις, νὰ τές ἐμπνεύσεις, περὶ διὰ τοῦ γραστικασμοῦ δι Χριστὸς σὲ μίκη τέτοιαν πορείαν, σ' ἐχ τέ.οιον ἀγῶνα, οἰδει εἶναι δι μεγαλήτερος του βούθης, ἐκείνος διποῦ θελει σὲ κάμει νὰ θρηματίζῃς ἀπίκου στοὺς συλεφίντας σου, ἀπίνου σ' ὅλους σου τοὺς ἀντιδίκους. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ληπιονήσῃς ποτὲ διε δι Χριστὸς; ἀπότινα ἀπάνου σ' ἔηα σταυρὸν γιὰ τὴν ἀγάπητου στή. Αλήθεια, δὲν πρέπει νὰ λημονήσῃς τοῦτο, γιὰ νὰ ἔχεις πάντα πρὸ δρήχλιμῶν τὶ ἀκολούθως τοῦ χρεοτείται! Δὲν τοῦ χρεοτείταις βεβαίως ἐμπιγμής, εὔτε κατευθείαν εἰς τὸ πρόσωπόν του, οὐσιε σὲ καρμιλαν τρέπεν ἀναφερόμενη, εἰς αὐτόν. Ἄν θελες νὰ περιπατεῖς θρησκευτικὰ ἀλόστα έθιμα, τὰ διποῖα πραγματειῶς ἀξερτελίζουνται τὴ Θεότητες, καὶ τὴ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ, εἶναι κατὰ δυστυχία τοσα στὴν κατινωνία μας, τὰ διποῖα ἔθελε εἶναι εὐχῆς ἔργον νὰ περιπατοῦνται τῷ ὄντι τοὺς νὰ πέσουνε, ὡς ἀντίκρυστα, χωρὶς νὰ προσάλλεις τές τιμές διποῦ πρεπόνως ἀποδίδονται εἰς τὸν Χριστὸς διὰ τὴν Ουσιάν του. — Ελπίζω, φίλε με, διε δὲν οὐ σου ισχαρενται τοιαύτων διμορφών μὲ σκοπό, μὲ ἐπιθυμία νὰ σὲ φέρεται. Σὲ καθει τροχο, ἀν νομίζεις διε δὲν ἐπερπετεῖς λαζαρούς τούτου τὴν ἐλευθερία μαζὶ σου, δὲν οὐ καρπης ἀλλὰ περὶ τη μὲ συμπαθήσης, ἀποβλέποντες μόνον εἰς τὸν φελικόν μου σκοπό.

Ο φίλος σου ΑΝΔ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

Ο υπεύθυνος Συντάκτης ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ν. ΒΛΑΧΟΣ.
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «Η ΚΕΦΑΛΑΙΝΙΑ»

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΓΓΡΑΦΗ ΒΙΒΛΙΟΥ ΣΕΙΡΑΣ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΔΗΜΟΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΙ. Σ3. Υ1. φ1. 0017